

През отвореното прозорче на кулата се виждаха дребните зелени звезди, които никнеха една след друга в побелялата небесна шир. Тежката дъбова вратичка безшуно се отвори, тихи стъпки прекосиха каменната настилка, една лека длан се опря връз ^мрамото на тоя, който пишеше наведен над многотомни книги и дебели пергаменти.

— Тъмно е вече...

Иоан Асен бързо се извърна, огледа се наоколо. Протегна ръка, погали младата си невеста, която не забравяше да се грижи за него.

— Не съм забелязал. О! Почти е мръкнало.

— Привърши ли вече работата си? — попита Анна.

— Почти. Като мине и Петровският месец ще свикам великият синклит в Търнов, за да одобри законите ми. Мисля да разделя държавата на хори, според названието на главния им град. Начело на всяка хора слагам войвода, който ще бъде назначаван лично от мене, и лично на мене ще отговоря за това, което върнат побирчиите, севастите и кастрофилаците на областта. Той ще им бъде надзирател и законник. А освен кастрофилаците, които ще се грижат за изправността на крепостите, всяка хора ще има и свой бранен начелник, който да се грижи за събиране на войски и доставяне на оръжие. Това няма вече да бъде работа на месния болярин, който ще ^тбъде само мой наместник и представител ^тж в хората. А това тук е закон за митата и берите. Нека след това някой дръзне да върши пакост.

Царят удари с чукче връз медното кръжило, което висеше над работната му маса. Втурнаха се прислужници.

— Запалете вече ^{те}борини по стълби и ^епридверия, на загарите отворете по-рано вратите, защото е много горещо. — Той стана, ^{шумика}взе три светилника от високата ракла и добави: — А на мене донесете огън, да се запалят воцениците.

След като излязоха прислужниците, той внезапно се обърна към жена си: